Sincabın Altın Anahtarı

Çınar BİBER

Sincabın Altın Anahtarı

Çınar BİBER

Sincap Pip, uzun bir meşe ağacının tepesindeki sıcacık yuvasında yaşıyordu. Tüyleri kızıl kahverengi, karnı krem rengi, gözleri de kehribar düğmeler gibi iri ve yuvarlaktı. Her sabah ormanda koşturur, palamut ve macera arardı. Güneşli bir gün, yosunlu bir kütüğün yanında parıldayan bir şey gözüne ilişti.

Pip yumuşak yaprakları eşeleyip ince bir ipe bağlı altın bir anahtar buldu. Küçük ve ağırdı, güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Onu boynuna bağladı ve 'Bu anahtar neyi açıyor acaba?' diye düşündü. Pofuduk kuyruğu heyecandan kıpır kıpırdı. Öğrenmeye karar verdi. Orman sırlarla doluydu ve Pip sırları çok severdi.

Pip çalıların altını, kayaların arkasını aradı ama hiçbir kilit görünmedi. Yoldan geçen bir böceğe sordu, ama o sadece omuz silkti. Telaşlı bir karıncaya sordu, ama o yardım edemeyecek kadar acelesi vardı. Pip iç çekti. 'Kilidi olmayan bir anahtar sadece bir gizemdir,' dedi. Sonra büyük akçaağaçta yaşayan bilge yaşlı baykuş arkadaşı Olive'i hatırladı.

Olive bir dalda oturuyordu; yuvarlak gözlükleri ve küçük yeşil atkısı vardı. Tüyleri yumuşak kahverengi ve gri, yüzü solgun ve kalp şeklindeydi. 'Olive!' diye seslendi Pip. 'Bak ne buldum! Altın bir anahtar!' Olive gözlüklerinin ardından anahtara baktı. 'İlginç,' dedi yavaşça. 'Gerçekten çok ilginç.'

Olive büyük altın gözleriyle anahtarı inceledi. 'Bu eski moda bir anahtara benziyor,' dedi. 'Belki de çok uzun zamandır kilitli olan bir şeye aittir.' Pip yerinde zıpladı. 'Ama neye? Nerede?' Olive sakince gülümsedi. 'Sabır, küçük dostum. İpuçları aramalıyız. Gizemler her seferinde bir ipucuyla çözülür.'

Olive, ormandaki en uzun ağacın yükseklerinde saklı gizli bir ağaç evi hakkındaki eski bir hikâyeyi hatırladı. 'Yıllardır kimsenin açmadığı bir kilidi olduğu söylenir,' dedi. Pip'in gözleri kocaman açıldı. 'Bir ağaç evi! Hadi gidelim!' Olive gözlüklerini düzeltti. 'Önce ipuçlarını arayacağız. Sonra tırmanacağız.'

Pip ve Olive ipucu bulmak için orman zeminini aradılar. Bir dala bağlı bir ip parçası ve bir ağaç gövdesine kazınmış soluk bir ok buldular. 'Şu tarafa,' dedi Olive kanadıyla işaret ederek. Oku eğrelti otlarının arasından takip ettiler. Pip önden koşarken mavi boyunbağı dalgalanıyordu. Altın anahtar ipinde hopluyordu.

Ok onları gövdesi bir kapı kadar geniş olan dev bir meşe ağacına götürdü. Pip yukarı, yukarı, yukarı baktı. Çok yukarıda, yaprakların arasında küçük ahşap bir evin siluetini gördü. 'Ağaç evi!' diye soluğu kesildi. Ama ne merdiven vardı, ne ip, ne de yukarı çıkacak bir yol. Pip'in kuyruğu sarktı. 'Oraya nasıl çıkacağız ki?'

Olive kanatlarını çırpıp alçak bir dala kondu. 'Tırmanabiliriz,' dedi. 'Ben uçabilirim, sen de tırmanabilirsin. Birbirimize yardım ederiz.' Pip derin bir nefes aldı. Cesurdu ama ağaç çok yüksekti. 'Takım çalışması,' dedi Olive yumuşacık bir sesle. 'Sen tırman, ben sana yol göstereceğim. Her seferinde bir dal.'

Pip minik pençeleriyle kabuğa tutunarak gövdeye tırmandı. Olive yanında uçuyor, 'Biraz sola! Şu gevşek dala dikkat et!' diye sesleniyordu. Pip'in kalbi güm güm atıyordu ama devam etti. Ayağı kaydığında Olive aşağı süzülüp onu kanadıyla dengeledi. 'Harika gidiyorsun,' dedi Olive. 'Sadece biraz daha ileri.'

Sonunda Pip ağaç evinin kapısına ulaştı. Kapı küçük ve yuvarlaktı, üzerinde paslı eski bir kilit vardı. Pip altın anahtarı ipinden çıkarırken patileri titriyordu. 'Uyacak gibi görünüyor,' diye fısıldadı. Olive yanına kondu. 'Dene,' dedi. 'Denemenin zararı olmaz.' Pip derin bir nefes alıp anahtarı kilide soktu.

Tık! Kilit açıldı ve kapı yumuşak bir gıcırtıyla ardına kadar açıldı. Pip ve Olive içeri baktılar. Ağaç evi sürprizlerle doluydu: çay için kurulmuş minik bir masa, palamut fincanlarla dolu raflar ve bütün ormana bakan bir pencere. 'Vay canına!' diye fısıldadı Pip. 'Çok güzel!' Olive gülümsedi. 'Ve birinin onu bulmasını bekliyordu.'

İçeride, masanın üzerinde bir not buldular. Notta, 'Gizemleri birlikte çözen dostlar için' yazıyordu. Pip'in gözleri parladı. 'Bu şimdiye kadarki en güzel gün!' O ve Olive minik masaya oturup böğürtlen atıştırdılar. 'Biliyor musun,' dedi Pip, 'bu gizemi çözmek eğlenceliydi ama seninle paylaşmak onu iki kat eğlenceli yaptı.'

Olive bilgece başını salladı. 'Gizemlerin olayı budur,' dedi. 'Bir arkadaşla daha güzeldirler.' Pip sıcacık ağaç evine göz gezdirdi. 'Bunu bir sır olarak saklayabilir miyiz?' diye sordu. 'Sadece aramızda?' Olive kıkırdadı. 'Bence bu harika bir fikir. Ama belki her gün ziyarete gelebiliriz.' Ve öyle yaptılar.

O günden sonra Pip ve Olive fırsat buldukça ağaç evinde buluştular. Küçük raftan kitaplar okudular, yuvarlak pencereden gün batımını izlediler. Pip altın anahtarı ipinde güvenle sakladı. Bazen onu havaya kaldırıp parıldayışını izlerdi. 'Bu sadece bir anahtar değil,' derdi. 'Bir hatırlatma.'

Ve böylece, sincap ile baykuş en iyi arkadaş olarak kaldılar. Pip, bir gizemin bir patika gibi olduğunu öğrendi—biri seninle yürüdüğünde takip etmesi daha kolaydır. Mavi boyunbağını ve altın anahtarını gururla taşıdı. Ormanda parıldayan bir şey gördüğünde ise gülümsedi, çünkü en güzel maceraların paylaşıldığını biliyordu.